

Stormen flytter skilt

I gamle dage da morfar var en ganske lille dreng og gik med røde bukser, rød trøje, skærf om livet og fjer i kasketten, for således gik i hans barnetid de små drenge klædt når de var rigtig pyntet, da var så meget ganske anderledes end nu. Der var tit stads i gaden, stads som vi ikke ser, for den er afskaffet, den blev så gammeldags, men morsomt er det at høre morfar fortælle om den.

Det må rigtignok have været en stads dengang at se skomagerne flytte skilt når de skiftede lavshus. Deres silkefane vajede, der var malet på den en stor støvle og en ørn med to hoveder. De yngste svende bar »velkomsten« og »laden« og havde røde og hvide bånd flagrende ned om skjorteærmerne. De ældre førte dragen kårde med en citron på spidsen. Der var fuld musik, og dejligst af instrumenterne var »fuglen«, som morfar kaldte den store stang med halvmånen på og alt muligt klingende dingeldangel, rigtig tyrkisk musik. Den blev løftet og svunget, den klingede og klang, og det skar ordentligt i øjnene at se solen skinne på alt det guld, sølv eller messing.

Foran toget løb harlekin i klæder syet sammen af alle mulige kulørte lapper, sort i ansigtet og med bjælder på hovedet ligesom en kanehest, og så slog han ind på folk med sin briks der smældede uden at gøre ondt, og folk trykkede hverandre for at komme tilbage og for at komme frem. Små drenge og piger faldt over deres egne ben lige i rendestenen, gamle madammer puffede med albuerne, så surt og skændte. En lo, en anden snakkede, der var folk på trapper og i vinduer, ja, helt ude på taget. Solen skinnede, lidt regn fik de også, men det var godt for landmanden, og når de blev rigtig dyngvåde, så var det en sand velsignelse for landet.

O, hvor morfar kunne fortælle! Han havde som lille dreng set al den stads i dens største dejlighed. Den ældste lavssvend holdt tale fra stilladset hvor skiltet blev hængt ud, og talen var på vers ligesom om den kunne være digtet, og det var den også. De havde været tre om det og først drukket en hel bolle punch for at få den rigtig god. Og folk råbte hurra for talen, men de råbte endnu mere hurra for harlekin da han kom frem på stilladset og vrængede efter. Narren gjorde så udmærket nar og drak mjød af snapseglasser som han så hivede ud imellem folk der greb dem i luften. Morfar havde et af dem som kalkslageren havde fanget og foræret ham. Det var rigtignok morsomt. Og skiltet hang med blomster og grønt på det nye lavshus. Sådan en stads glemmer man aldrig ihvor gammel man bliver, sagde morfar, og han glemte den heller ikke, uagtet han fik at se megen anden stads og herlighed og fortalte derom, men morsomst var det dog at høre ham fortælle om at flytte skilt også inde i den store stad.

Morfar rejste jo som lille derind med sine forældre. Han havde dengang aldrig før set den største stad i landet. Der var så mange mennesker på gaden så at han troede at der skulle flyttes skilt, og der var mange skilte at flytte. Man kunne få hundrede stuer fyldt med billeder blev de hængt op indenfor og ikke udenfor. Der var således alle slags menneskeklæder malet af hos skrædderen, han kunne sy folk om fra groft til fint, der var tobaksspinderskilte med de yndigste smådrenge der røg cigar ligesom i det virkelige. Der var skilte med smør og spegesild, præstekraver og ligkister og så desuden indskrifter og opslag. Man kunne godt gå en hel dag op og ned ad gaderne og se sig mæt på billeder, og så vidste man med det

samme hvilke mennesker der boede derinde, de havde selv hængt deres skilt ud, og det er så godt, sagde morfar, og så lærerigt at vide i en stor by hvad der bor indenfor.

Men så skulle det med skiltene hænde ligesom morfar kom til byen. Han har selv fortalt det, og han havde ingen skælm bag øret, som mor sagde at han havde når han ville bilde mig noget ind. Han så ganske tilforladelig ud.

Den første nat han kom til den store by, blev her det frygteligste vejr man nogensinde har læst om i avisen, et vejr som det ikke havde været i mands minde. Hele luften var opfyldt med tagsten, gamle plankeværk gik over ende, ja, der var en trillebør der af sig selv løb op ad gaden bare for at redde sig. Det tudede i luften, det hylede og ruskede, det var en storm så forfærdelig. Vandet i kanalerne løb helt op over bolværket, det vidste ikke hvor det turde være. Stormen fór hen over byen og tog skorstenene med sig. Mere end ét gammelt, stolt kirkespir måtte bøje sig og har siden aldrig forvundet det.

Der stod et skilderhus udenfor hos den gamle, skikkelige brandmajor der altid kom med sidste sprøjte. Stormen kunne ikke unde ham det lille skilderhus, det blev revet af tappen og trumlede hen ad gaden, og, underligt nok, det rejste sig og blev stående uden for huset hvor den sølle tømmersvend boede der havde reddet tre menneskers liv ved den sidste ildebrand. Men skilderhuset tænkte ikke noget derved.

Barberens skilt, den store messingtallerken, blev revet af og flyttet lige hen i vinduesfordybningen hos justitsrådets, og det var næsten som en ondskab, sagde hele nabolaget, for det og de allerintimeste veninder kaldte fruene »ragekniven«. Hun var så klog, hun vidste mere om menneskene end menneskene vidste om sig selv.

Der fløj et skilt med en afridset tør klipfisk lige hen over døren hvor der boede en mand som skrev en avis. Det var en flov spøg af stormvinden, den huskede nok ikke at en avisskriver aldeles ikke er at spøge med, han er konge i sin egen avis og i sin egen mening.

Vejrhanen fløj over på genboens tag, og der stod den som den sorteste ondskab, sagde naboerne.

Bødkerens tønde blev hængt ud under »damepynt«.

Spisekvarterets madseddel i svær ramme, som hang ved døren, blev af stormen stillet lige over indgangen til det teater hvor folk aldrig kom. Det var en løjerlig plakat: »Peberrodssuppe og fyldt kålhoved,« men så kom der folk!

Bundtmagerens ræveskind, der er hans honnette skilt, blev flyttet hen på klokkestrengen hos den unge mand der altid gik i froprædiken, så ud som en nedslået paraply, stræbte efter sandhed og var »eksempel«, sagde hans moster.

Indskriften: »Højere Dannelsesanstalt« blev flyttet hen over billardklubben, og anstalten selv fik skiltet: »Her opammes børn på flaske«. Det var aldeles ikke vittigt, kun uartigt, men stormen havde nu gjort det, og den kan man ikke styre.

Det var en frygtelig nat, og om morgenen, tænk bare, da var næsten alle byens skilte flyttet, og somme steder var det med en sådan malice at morfar ville ikke omtale det, men han lo indvendig, det så jeg nok, og det er muligt at han da havde noget bag øret.

De stakkels mennesker i den store by, især de fremmede, de gik aldeles fejl af menneskene, og de kunne ikke andet når de gik efter skiltet. Nogle ville ind til en meget alvorlig forsamling af ældre der skulle afhandle de vigtigste ting, og så kom de ind i en skrålende drengeskole der var lige ved at springe op på bordet.

Der var folk som tog fejl af kirken og teatret, og det er dog forfærdeligt!

Sådan en storm har nu aldrig blæst i vore dage, det er kun morfar som har oplevet den, og det var som ganske lille. Sådan en storm kommer måske ikke i vor tid, men i vore børnebørns. Da må vi rigtignok håbe og bede om at de holde sig inde mens stormen flytter skilt.